

Publicată de Mara Books & Publishing
Șos. Pipera, nr. 59, Atlas Park, sector 2, București
Administrator: Hadrian Mateescu
Manager proiect: Alina Miu
Telefon: 0735.234.060
E-mail: carte@marasolutions.ro
Site: marabooks.ro

Traducere: Lucian Popa
Corectură: Cristina Nicula
Tehnoredactare: Claudiu Ionescu

Covers Copyright: © Sweet Cherry Publishing [2016]
Licensor: Sweet Cherry Publishing United Kingdom [2018]

@ 2018, Mara Books & Publishing
Pentru versiunea în limba română.

Toate drepturile aparțin în exclusivitate Editurii MARA BOOKS & PUBLISHING.

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a lucrării sub orice formă, fără permisiunea scrisă a editurii.

L. Frank Baum: *The Marvelous Land of Oz*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BAUM, FRANK

Minunatul Ținut al lui Oz / L. Frank Baum ; trad.:
Lucian Popa. - București : Mara Books & Publishing, 2018
ISBN 978-606-8826-26-4
I. Popa, Lucian (trad.)
821.111

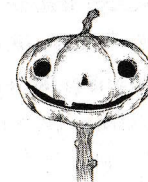
L. Frank Baum

Minunatul Ținut al lui Oz

Traducerea: Lucian Popa

Cuprins

Nota autorului	7
Tip ticluiește un Cap-de-Dovleac.....	9
Miraculoasa pulbere dătătoare de viață	14
Fuga evadaților	22
Tip face un experiment magic	27
Aducerea la viață a Caprei de tăiat lemne.....	31
Călătoria lui Jack Cap-de-Dovleac spre Orașul de Smarald	38
Maiestatea Sa Sperietoarea de Ciori	46
Armata revoltei a generalului Jinjur.....	52
Planul de evadare al Sperietorii de Ciori	59
Călătoria spre Omul de Tinichea	66
Un împărat placat cu nichel	72
Dl. P.M. Cărăbuș Înțelept C.E.	80
O prea mărită istorie	88
Bătrâna Mombi se dedă la chestii vrăjitoarești	95
Prizonierii reginei	102
Sperietoarea de Ciori își face timp să chibzuiască	109
Uimitorul zbor al lui Gump.....	115
În cuibul Stăncuțelor	121
Pilulele dorințelor ale doctorului Nikidik	133
Sperietoarea de Ciori apelează la Glinda cea Bună	141
Omul de Tinichea culege un trandafir	151
Transformarea bătrânei Mombi	157
Prințesa Ozma din Oz	162
Bogăția interioară	170

1

Tip ticluiește un Cap-de-Dovleac

În Țara Gillikinilor, care se află la miazănoapte de Tărâmul lui Oz, trăia un tânăr numit Tip. De fapt, numele lui era mult mai lung, căci bătrâna Mombi declara adesea că numele lui întreg era Tippetarius; dar nimeni nu avea chef să rostească un cuvânt atât de lung atâta vreme cât „Tip“ era mai mult decât suficient.

Băiatul cu pricina nu-și amintea nimic despre părinții săi, pentru că fusese adus când era destul de mic pentru a fi crescut de bătrâna cunoscută sub numele de Mombi, a cărei reputație, îmi pare rău să o spun, nu era dintre cele mai bune. Asta deoarece oamenii din Țara Gillikinilor aveau motive să o suspecteze că se îndeletnicea cu magia și, prin urmare, evitau să aibă de-a face cu ea.

Mombi nu era chiar o vrăjitoare, deoarece Vrăjitoarea Bună, care conducea acea parte a Tărâmului lui Oz, interzisese existența vreunei alte vrăjitoare pe meleagurile aflate sub stăpânirea ei. Așa că tutorele lui Tip, indiferent cât de mult și-ar fi dorit să se ocupe cu magia, și-a dat seama că era ilegal să se îndeletnicească fățiș cu așa ceva.

Tip avea sarcina de a aduce lemne din pădure, astfel încât bătrâna să poată face focul în bucătărie. De asemenea, el muncea în lanurile de porumb, la prășit și la depănușat, și hrănea porcii și mulgea vaca cu patru coarne, care reprezenta cea mai mare mândrie a lui Mombi.

Dar nu trebuie să vă imaginați că lucra tot timpul, pentru că simțea că așa ceva nu i-ar fi făcut bine. Atunci când era trimis în pădure, Tip se cățara adesea în copaci căutând ouă de păsări sau se distra urmărind iepurii albi sau pescuind în pârâu cu ace îndoite. Apoi își aduna în grabă brațul de lemne și-l ducea acasă. Și când ar fi trebuit să muncească în lanurile de porumb, iar tulpinile înalte îl ascundeau de privirile lui Mombi, Tip scormonea adesea viziunile popândăilor sau, dacă avea chef de așa ceva, se întindea pe spate între rândurile de porumb și trăgea un pui de somn. Astfel, având grijă să nu-și irosească forțele, el deveni un băiat atât de vânjos și de robust pe cât putea ajunge la vârsta lui.

Magia ciudată a lui Mombi îi speria adesea pe vecinii ei și aceștia se purtau rezervat față de ea, dar respectuos, din cauza puterilor ei ciudate. Dar Tip o ura din toată inima, fără să încerce să-și ascundă sentimentele. Într-adevăr, uneori el îi arăta bătrânei mai puțin respect decât s-ar fi cuvenit, ținând seama de faptul că ea era tutorele lui.

În lanurile de porumb ale lui Mombi creșteau dovleci, care își arătau curajos roșul auriu printre rândurile de tulpini verzi; și aceștia fuseseră sădiți și cultivați cu grijă pentru ca vaca cu patru coarne să-i poată mânca în timpul iernii. Dar într-o zi, după ce tot porumbul fusese tăiat și depozitat, iar Tip căra dovlecii în hambar, acestuia îi veni ideea să scobească unul în forma unui cap de om și să încerce să o sperie cu el pe bătrână.

Așa că alese un dovleac mare și frumos – unul cu coajă

lucioasă, roșu-portocaliu – și se apucă să-l scobească. Cu vârful cuțitului său făcu doi ochi rotunzi, un nas cu trei colțuri și o gură în formă de lună nouă. Atunci când termină, nu s-ar fi putut spune că reușise un chip din cale-afară de frumos, dar arbora un zâmbet atât de larg și avea o expresie atât de veselă, încât chiar și Tip izbucni în râs, privindu-și admirativ opera.

Copilul nu avea prieteni de joacă, așa că nu știa că băieții golesc adesea interiorul unui dovleac, iar în spațiul astfel obținut pun o lumânare aprinsă pentru ca chipul să fie mai înspăimântător; dar lui îi trecu prin cap o idee care promitea să fie la fel de amuzantă. Se hotărî să facă o siluetă de bărbat care să aibă acest dovleac pe post de cap și să o pună într-un loc în care bătrâna Mombi avea să dea nas în nas cu ea.

„Și atunci“, își spuse Tip, râzând, „o să guițe mai tare decât porcul maro atunci când îl trag de coadă și o să tremure de frică mai rău decât am făcut-o eu anul trecut, când am fost bolnav de friguri!“

Avea destul timp să ducă la bun sfârșit ceea ce își pusese în gând, căci Mombi se dusese în sat – să cumpere câte ceva de la băcănie, zisese ea – și era un drum de cel puțin două zile.

Așa că își luă toporul în pădure și alese niște copaci tineri drepți și zdraveni, pe care îi doborî și îi curăță de toate crengile și frunzele. Din aceștia meșteri brațele și picioarele omului său. Pentru trup decupă o foaie de scoarță groasă de pe trunchiul unui copac mare și, cu multă migală, făcu din ea un cilindru de dimensiuni potrivite, fixând marginile una de alta cu cârlige din lemn. După care, fluierând fericit pe măsură ce lucra, îmbină cu grijă membrele și le fixă de trup cu niște cuie de lemn pe care le ciopli folosindu-și cuțitul.

În momentul în care ajunsese la bun sfârșit, începu să se întunece, iar Tip își aduse aminte că trebuia să mulgă vaca și să

hrănească porcii. Așa că își luă omul de lemn și se întoarse acasă împreună cu el.

În timpul serii, la lumina focului din bucătărie, Tip rotunji cu atenție toate marginile articulațiilor și netezi locurile ascuțite cu multă grijă și pricepere. Apoi rezemă „creatura” de perete și o admiră. Părea deosebit de înalt, chiar și pentru un bărbat matur; dar acesta reprezenta un avantaj din perspectiva unui băiețel, așa că Tip nu avu nicio obiecție față de dimensiunea creației sale.

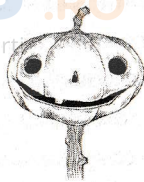
În dimineața următoare, pe când se pregătea să se apuce iarăși de treburile sale, Tip își dădu seama că uitase să-și înzestreze momâia cu un gât, prin intermediul căruia ar fi putut fixa capul de dovreac pe trup. Așa că se duse din nou în pădure, care nu era departe, și tăie dintr-un copac câteva bucăți de lemn, pentru a-și termina lucrarea. Când se întoarse, fixă de-a curmezișul o bucată în partea de sus a trupului, făcând o gaură prin mijloc pentru a avea loc pentru gât. Bucata de lemn care ținea loc de gât fu și ea cioplită la capătul de sus și, când totul fu gata, Tip puse capul de dovreac deasupra, apăsându-l cu nădejde pe gât, și își dădu seama că se potrivea ca turnat. Capul putea fi întors într-o parte sau alta, după cum avea el chef, iar balamalele brațelor și picioarelor îi îngăduiau să așeze momâia în orice poziție dorea.

— Gata — rosti Tip, mândru — e într-adevăr un om de toată frumusețea și ar trebui să o facă pe bătrâna Mombi să scoate niște țipete strașnice de spaimă! Dar ar fi mult mai convingător dacă ar fi și îmbrăcat cum se cuvine.

Găsirea hainelor nu părea floare la ureche, dar Tip scotoci cu curaj prin cufărul cel mare în care Mombi își ținea toate suvenirurile și comorile, și chiar la fundul acestuia dădu peste niște pantaloni violeți, peste o cămașă roșie și o vestă roz cu pete

albe. Le duse pe toate la omul lui și izbuti să îmbrace creatura într-o manieră elegantă, cu toate că nu toate hainele îi veneau foarte bine. Niște ciorapi tricotați de-ai lui Mombi și o pereche de pantofi tociți de-ai lui completau gâteala bărbatului, iar Tip era atât de încântat, încât se apucă să țopăie încoace și-ncolo și să râdă în hohote, în culmea fericirii.

— Trebuie să-i dau un nume!, strigă el. Cred că un bărbat atât de strașnic trebuie să aibă musai un nume — adăugă el, după care se gândi câteva clipe. O să-l botez pe individ Jack Cap-de-Dovreac!

2

Miraculoasa pulbere dătătoare de viață

După ce analiză cu atenție problema, Tip decise că cel mai bun loc pentru a-l amplasa pe Jack era la cotitura drumului, la mică distanță de casă. Așa că se apucă să-și ducă omul acolo, dar i se păru greu de cărat și destul de dificil de manevrat. După ce târî creatura o distanță scurtă, Tip o ridică în picioare și începu să-i îndoiaie pe rând articulațiile de la genunchi, împingând-o în același timp de la spate. Astfel, băiatul îl făcu pe Jack să meargă până la cotitura drumului. Nu izbuti acest lucru fără câteva tumbe, și Tip chiar se trudi mai abitir decât o făcuse vreodată la câmp sau în pădure; dar plăcerea de a face rău îl îmboldea și abia aștepta să pună la încercare înzestrarea creației sale.

„Jack e în regulă și merge bine!” își spuse el, în sinea lui, gâfâind din pricina efortului neobișnuit. Dar tocmai atunci descoperi că brațul stâng al omului căzuse undeva pe drum și se întoarse să-i dea de urmă, după care, meșterind un nou cui de lemn, mai zdravăn, pentru articulația umărului, repară atât de bine stricăciunea, încât brațul era mai puternic decât înainte. Tip băgă de seamă, de asemenea, că țeasta de dovleac a lui Jack se răsucise până când ajunsese cu fața la spate, dar acest lucru era lesne de

reparat. Atunci când, în cele din urmă, momăia fu îndreptată cu fața spre cotitura drumului pe care urma să se ivească Mombi, aceasta avea un aer îndeajuns de firesc încât să fie considerată o imitație reușită a unui fermier gillikin – și suficient de nefirească încât să surprindă pe oricine ar fi dat cu ochii de ea pe neașteptate.

Cum era încă prea devreme pentru a se aștepta ca bătrâna să se întoarcă acasă, Tip coborî în valea de lângă fermă și începu să adune nuci din pomii care creșteau acolo.

Cu toate acestea, bătrâna Mombi se întoarse mai devreme decât de obicei. Întâlnise un vrăjitor adus de spate, care locuia într-o peșteră singuratică din munți, și se târguise cu el pentru câteva secrete magice importante. Făcând rost în felul acesta de trei rețete noi, de patru prafuri magice și de o selecție de plante minunate, dătătoare de putere și de vigoare, se întorcea șontăc-șontăc acasă, cât de repede o țineau picioarele, mănâtă de gândul de a-și încerca noile vrăjitorii.

Atât de absorbită era Mombi de minunațiile pe care le obținuse, încât atunci când coti pe drum și zări cu coada ochiului un bărbat, se mulțumi să salute din cap și să spună:

— Bună seara, domnule.

Dar, după o clipă, văzând că persoana nu s-a clintit și nici nu a răspuns, se uită la chipul ei mai cu luare-aminte și descoperi capul de dovleac sculptat cu măiestrie de briceagul cel mare al lui Tip.

— Aha!, exclamă Mombi, scoțând un soi de mormăit; pungașului ăstuia de băiat iarăși îi arde de năzbâtii! Foarte bine! Foarte bine! O să-l snopesc în bătaie pentru că a încercat să mă sperie în halul ăsta!

Furioasă, își ridică bastonul pentru a zdrobi rânjita țeastă de dovleac a momăii, dar prin minte îi trecu dintr-o dată o idee care o făcu să se oprească, iar bastonul înălțat în aer rămase nemișcat.

— Ei bine, iată o ocazie bună de a-mi încerca noua pulbere!,

roști ea, nerăbdătoare. Și apoi, pot să-mi dau seama dacă acel vrăjitor cocârjat a fost cinstit când mi-a vândut secretele sale magice ori dacă m-a tras pe sfoară la fel de tare pe cât l-am păcălit eu pe el.

Așa că își puse jos coșul și se apucă să scotocească prin el, în căutarea uneia dintre pulberile prețioase de care făcuse rost.

În timp ce Mombi făcea asta, Tip se întoarse agale, cu buzunarele pline de nuci, și dădu cu ochii de bătrâna care stătea lângă momăia meșterită de el, părând să nu fie cătuși de puțin speriată de aceasta.

La început se simți cam dezamăgit, dar în clipa următoare deveni curios să știe ce avea să facă Mombi. Așa că se ascunse în spatele unui gard viu, de unde putea vedea fără să fie văzut.

După ce cotrobăi o vreme, femeia scoase din coș o cutiuță ponosită, pe a cărei etichetă decolorată vrăjitorul scrisese cu un creion: „Pulbere de viață.“

— Aha, iat-o!, exclamă ea, bucuroasă. Și acum, să vedem de ce este în stare. Zgârcitul de vrăjitor nu mi-a dat prea multă, dar cred că este suficientă pentru două sau trei doze.

Tip fu foarte surprins auzindu-i cuvintele. Apoi văzu că bătrâna Mombi ridică brațul și presară pudra din cutie peste țeasta de dovleac a lui Jack. A făcut-o cu același gest cu care ar fi presărat piper pe un cartof copt, iar pulberea s-a așezat pe țeasta lui Jack și s-a împrăștiat peste cămașa roșie, vesta roz și pantalonii violet cu care îl îmbrăcase Tip, o mică parte ajungând chiar și pe pantofii tociți.

Apoi, punând cutiuța înapoi în coș, Mombi își ridică mâna stângă, cu degetul mic îndreptat în sus, și roști:

— Hocus!

După aceea își ridică mâna dreaptă, cu degetul mare îndreptat în sus, și spuse:

— Pocus!

Mai apoi își ridică ambele mâini, cu toate degetele întinse, și strigă:

— Preparatus!

Jack Cap-de-Dovleac făcu un pas înapoi și spuse, cu un glas încărcat de reproș:

— Nu zbiera așa! Crezi că sunt surd?

Bătrâna Mombi dansa în jurul lui, înnebunită de bucurie.

— E viu!, țipă ea. E viu, e viu!

Apoi își aruncă bastonul în aer și îl prinse când era în cădere, după care se îmbrățișă singură cu ambele brațe, încercând să facă un pas de dans; și repeta neîncetat, entuziasmată:

— E viu! E viu! E viu!

Acum puteți să presupuneți, pe bună dreptate, că Tip observa uluit toate astea.

La început fu atât de înspăimântat și de îngrozit, încât vru să-și ia picioarele la spinare, dar acestea îi tremurau și îi zvâcneau atât de tare, încât chiar nu era în stare. Apoi i se păru, dintr-o dată, că era o chestie foarte amuzantă ca Jack să capete viață, mai ales că expresia de pe chipul lui de dovleac era atât de nostimă și de comică, încât îl făcu să izbucnească pe loc în râs. Așadar, lăsând baltă prima senzație, aceea de frică, Tip începu să râdă, iar hohotele de râs ajunseră la urechile bătrânei Mombi și o făcură să se zorească șontâc până la gardul viu, unde îl apucă pe Tip de guler, târându-l înapoi până în locul în care își lăsase coșul și pe individul cu cap de dovleac.

— Ești un băiat obraznic, nemernic și haimana!, exclamă ea, furioasă. Te învăț eu minte să te lecuiești să-mi mai iscodești secretele și să te distrezi pe socoteala mea!

— Nu m-am distrat pe socoteala ta – protestă Tip. Râdeam de bătrânul Cap-de-Dovleac! Uită-te la el! Nu e o figură de mai mare hazul, așa?

— Sper că nu vă referiți la aspectul meu personal – spuse Jack;

și era atât de amuzant să audă vocea lui gravă, în timp ce pe chip purta în continuare același zâmbet vesel, încât Tip izbucni iarăși într-o rafală de hohote de râs.

Chiar și Mombi dădea dovadă de un interes plin de curiozitate față de creatura căreia magia ei îi dăduse viață, pentru că, după ce se uită la ea cu luare-aminte, o întrebă dintr-o dată:

— Ce știi?

— Ei bine, e greu de spus – răspunse Jack. Pentru că, deși simt că știu o mulțime de chestii, încă nu-mi dau seama cum stă treaba cu lumea asta. O să-mi mai ia ceva timp pentru a descoperi dacă sunt foarte înțelept sau foarte nebun.

— Bineînțeles – spuse Mombi, gânditoare.

— Dar ce ai de gând să faci cu el, acum este viu?, întrebă Tip, uimit.

— Trebuie să mă gândesc la asta – răspunse Mombi. Dar trebuie să ne întoarcem numaidecât acasă, căci se întunecă. Ajută-l pe Cap-de-Dovleac să meargă.

— Nu vă bateți capul din pricina mea – spuse Jack; sunt în stare să merg la fel de bine ca și voi. Nu am picioare și tălpi și nu sunt ele legate între ele?

— Sunt?, întrebă femeia, întorcându-se către Tip.

— Bineînțeles că sunt, doar eu le-am făcut – răspunse băiatul, cu mândrie în glas.

Așa că începură să meargă spre casă, dar, când ajunseră în curtea fermei, bătrâna Mombi îl conduse pe omul cu cap de dovleac spre grajdul vacii și îl închise într-un staul gol, încuind ușa pe dinafară.

— Mai întâi trebuie să mă ocup de tine – spuse ea, făcând semn din cap spre Tip.

Auzind una ca asta, băiatul deveni neliniștit, pentru că știa că Mombi avea o inimă haină și răzbunătoare și nu s-ar fi dat în

lături să-l pedepsească zdravăn.

Intrară în casă. Era o clădire rotundă și boltită, ca aproape toate fermele din Ținutul lui Oz.

Mombi îi porunci băiatului să aprindă o lumânare, în timp ce își puse coșul într-un dulap și-și atârna pelerina într-un cui. Tip îi dădu numaidecât ascultare, pentru că se temea de ea.

După ce lumânarea a fost aprinsă, Mombi îi porunci să facă focul și, în timp ce Tip se ocupa cu asta, bătrâna se apucă să-și mănânce cina. Când flăcările începură să facă lemnele să trosnească, băiatul veni la ea și îi ceru să-i dea și lui din pâine și din brânză, dar Mombi îl refuză.

— Mi-e foame!, exclamă Tip, pe un ton ursuz.

— Nu o să-ți mai fie foame multă vreme – răspunse Mombi, cu o privire incrunțată.

Băiatului nu-i picară bine aceste vorbe, căci sunau ca o amenințare, dar își aduse întâmplător aminte că avea nuci în buzunar, așa că sparse câteva și le măncă, în timp ce femeia se ridică, își scutură firimiturile de pe șorț și atârna deasupra focului un mic ceainic negru.

Apoi măsură părți egale de lapte și oțet și le turnă în ceainic. După aceea scoase mai multe pachete de ierburi și pulberi și se apucă să pună câte puțin din fiecare în interiorul ceainicului. Uneori se apropia de lumânare și citea de pe o hârtie galbenă rețeta mizeriei pe care o prepara.

În timp ce Tip se uita la ea, devenea tot mai neliniștit.

— Pentru ce e asta?, întrebă el.

— Pentru tine – răspunse Mombi, scurt.

Tip se aplecă pe scaunul lui și se holbă puțin la ceainic, care începea să dea în clocot. Apoi aruncă o privire chipului încrunțat și încrețit al vrăjitoarei și își dori să se afle în orice alt loc decât în bucătăria întunecoasă și afumată, în care chiar și umbrele aruncate de lumânare pe perete erau de ajuns pentru a te băga în sperieți. S-a